

РАДА

ГАЗЕТА ПОЛІТИЧНА, ЕКОНОМІЧНА І ЛІТЕРАТУРНА

ВИХОДИТЬ ЩО-ДНЯ, ОКРІМ ПОНЕДІЛКІВ.

РІК ШОСТИЙ.

Адреса редакції і контори:
у Києві, Велика Підвальна вул. д. 6,
внизу водотіх воріт
Телефон редакції 1458.
ТЕЛЕФОН ДРУКАРНІ 1069.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ НА РІК 1911

на рік	на 11 м	на 10 м	на 9 м	на 8 м	на 7 м	на 6 м	на 5 м	на 4 м	на 3 м	на 2 м	на 1 м
6.	5.70	5.25	4.75	4.25	3.75	3.25	2.75	2.25	1.75	1.25	65.

Передплат. на рік можна виплачувати частками: в 2 строки: на 1 янв. 3 карб. і на 1 апр. 3 карб., в 3 стр.: на 1 янв. 2 карб., на 1 мар. 2 карб. і на 1 мая 2 к., або по 1 карб. на протязі перш. шести місяців.

Ціна „Раді“ за кордон: на рік 11 р., (27 крон 94 гелери на австрійську валюту), на 1/2 року—5 р. 50 к. на 1/4 року—2 р. 75 к., на 1 м—1 р. Коли закордонні читачі передплачують газету через поштомати, то платять за газету по ціні встановленій для передплатників в Росії.

Передплата приймається тільки з 1-го числа кожн. місяця.
ЗА ЗМІНУ АДРЕСИ 30 КОП.
(При зміні неодмінно прикладати стару адресу).

Автори рукописів повинні подавати своє прізвище і адресу. Редакція може скорочувати і змінити статті; більші статті, до друку негодячі, перекладаються в редакції 3 місяці і висилаються авторам їх копію, а дрібні замки й дописи одразу знищуються. Рукописи, на яких не зазначені умови друку, вважаються безплатними.

З ПРИВОДУ надісланих до газети віршів редакція не листується.

Просьба авторів додержуватись правоживо „Раді“.

УМОВИ ДРУКУВАННЯ ОПОВІСТОК:

За рядок петиту попереду тексту, або за його місце, платиться по 20 коп.

За рядок петиту після тексту: за перший раз 20 коп., за другий—10 коп. Хто шукає заробітку, платити за оповістку в 3 рядки 10 коп. за раз, при умові друкування не менше 3-х раз.

Жертвуйте на пам'ятник Т. ШЕВЧЕНКОВІ у Києві!

Жертви по всій Росії дозволено збирати Полтавській Губернській Земській Управі та Київській Городській управі.

Товариство мануфактури **Ісаак Шварцман** Поділ, рядом з контрактов. домом.
НАЙБІЛЬШИЙ МАНУФАКТУРНИЙ МАГАЗИН КИЄВА.
Великий одділ оптовий і рознічний у Кременчуці.

Для флагів і декорацій
виготовлені в величезній кількості
сукно, фланель, шерсть, кумач та инш.

Нове земство.

Фізіономія нового земства, завведеного на Правобережній Україні, виясняється все більше й яскравіше. І треба признати, що мало відрядного обійде нам те нове земство. Перифразуючи біблійні слова можна сказати, що старе земство било нас канчуками, а нове битиме скорпіонами.

Але про майбутню діяльність нового земства поки-що рано ще говорити. Тепер можна тільки дати його характеристику, намітити його тенденції, схарактеризувати його діячів. Тут перш за все звертають на себе увагу дві риси нових земських діячів—їх великий апетит до земських грошей і ще більше небажання, щоб до порядкування земських справами був допущений демократичний елемент.

Апетит до земських грошей виявляється у нових діячів на кожній кроці. Головами і членам повітових земських управ призначаються непомірно великі оклади жалування. Так, голові київської повітової земської управи, відомому Демченкові призначено 4,000 карб. на рік, а членам управи—по 2,700 карб. Ще про жалування членам управи можна не говорити, але 4 тисячі карб. за сінекуру, за посаду, не звязану ні з особливою працею—це вже забагато. Але націоналісти дорвалися до земського пирога й першим ділом запускають у нього свої пупкі пальці. Що там, мовляв, іще буде—а ти, патріоте, не зівай!

Цікаво, що на цю жадність нових земців звернула увагу й вища адміністрація краю. Як повідомляв київський кореспондент „Рвчи“ (див. телеграму від 1 августа) генерал-губернатор в особливим листі до губернаторів краю зазначає, що головами й членами земських управ обрано переважно чиновників, які попризначали собі занадто високі оклади жалування. Через це генерал-губернатор радить губернаторам порушити питання про це небажане явище на обміркування перших губернських зборів.

Після цього авторитетного потвердження „безкористність“ нових земських діячів виступає в досить непривабливм світлі. Але друга риса—неприхильність до демократичних елементів—має ще більше значиння. Усі ще пам'ятають, як прем'єр-міністр, обороняючи в Думі закон про західне земство, особливо наполягав на сумне становище селянства в західній краї й на необхідність допомогти йому визволитися з того славновісного „инородческого засилья“. Тепер нові земці мали б оплатити цей виданий прем'єром вексель, але вони про це й не думають. Тільки „для годиться“ перші земські зібрання вибирають також одного члена управи й з селян, але більше одного селянина в управі не пропускають. Подекуди вагаються навіть, чи дати хоч одне місце в управі представничої селян. Так, при виборах членів львівської повітової управи представника від селян так і не вибрано. Кандидат селян П. Ф. Мерцль одержав тільки 17 голосів, а 22 голоси було проти нього, і справу з вибором члена управи від селян одкладено до октябрьської земської сесії. Так рятую нове земство селян од „инородческого засилья“. Те „инородческое засилья“, про правді кажуць, було міфом, а от тепер націоналістичне засилья, як бачимо, стає фактом, сумним, але непохитним.

Розуміється не всюди справа стоїть так сумно. На Волині, як здається, панування націоналістів буде трохи не таке необмежене—там деякі повітові земські управи склалися досить поступові. Але загальної фізіономії нового земства це не міняє. Діяльність нового земства ще не починалася. Але на підставі тих фактів, які виявились до цього часу, можна собі скласти певну думку про напрям і характер тої майбутньої діяльності.

Політичний огляд.

Поділ, що тепер кояться в Ангаї, звертають на себе увагу всього світу. Величезний страйк портових робітників, що почався там через непорозу

Всім нашим передплатникам, навіть тим, що передплатять газету на місяць може бути висланий за доплату 6 карб. (з переойлкою)
Словник Української мови.
Зібраний редакцією журн. „Київская Старина“ і виданий під редакцією і з доповненнями **Б. ГРИНЧЕНКА**. В 4-х великих томах. В книгарнях продається він по 8 карб. без пересилки. Словник цей одержав премію ім. Костомарова від Російської Академії Наук. 00-286-52

Скрипки, гітари
балабайки, гармонії
І всі інші музичні струменти, грамофони і ноти у найбільшому виборі по цінах помірних в газовім складі музичних струментів і нот
Г. І. ІДНЕРЖИШЕКА. Київ, Хрещатик, 41, бель-етаж.
Цінижки на жадання—дурно.

В УКРАЇНСЬКІЙ КНИГАРНІ
Київ, Безаківська № 8.
ПРОДАЄТЬСЯ КНИЖКА
ОПОВІДАНИЯ
Василя Стефаніка.
З ПОРТРЕТОМ АВТОРА. В книзі уміщено такі оповідання: Ангел, Сама самійська, Сон, Васарабі, Омніна, Золді, Синя князька, Виводина з села, Стративис, В корчмі, Девочка фанатки, Побоїна, Вечірна година, Майстер, Мамин сніжок, Катруси, Портрет, Давнина, Вістуня, Май, Палій, Смерть, Кленові листки, Похорон, Такий панюк, Осін, Школа, Новина, Каміняний хрест, Засідання, З міста Мучи, Святий вечір, Діти, Підпис, Лав, Лист. Ціна 70 коп., на крапку опору 85 коп. р.-439-32

На увагу тим, хто їде до РІВ'ЕРИ!
М. І. КОЗЛОВСЬКИЙ, переїхав у Нерві і там приймає хворих.

1902 перше 1902
ВЗАЄМНЕ
ТОВАРИСТВО СТРАХУВАННЯ
ЖИТТЯ
бере віддає
Найкращі умови
УПРАВЛІННЯ ОКРУГУ
Київ, Прорізна, 3.
Просп. і умови висил. даром.
Тел. 1898. 0-391-11

І-ша ЗУБНА лікарня.
Прорізна 10. ПРИ ЛІКАРНІ ХИРУРГ.

ШПАЛЕРИ
найновіших малюнків у великій кількості в на фабричній складі
Бр. Тарнополь
Київ, Хрещатик 46/2.
Вітриці висилують дурно.
ПРОДАЖ ДАХОВОГО ТОЛЮ.

На увагу закордонним передплатникам.
Закордонні поштові контори приймають передплату на „Раді“ і сами добувають про акуратну доставку газети тим передплатникам, що до них поступили. Передплачувати через поштові контори зручніше, бо пересилка обходиться дешевше. То ж радимо закордонним передплатникам не турбуватися з пересилання грошей до нашої контори, а передплачувати „Раді“ у себе на пошти.

У Херсоні
книжно-газетний „Початок“, (Рішельєвський кіоск вул. почт. деп. № 444). Приймає передплату на „Раді“ по цінах редакції з виплатою на віт щомісячним.
Тут же всі повинні української літератури.

В ЄЛИСАВЕТІ
Єлисаветград) передплачувати і купувати в роздріб „Раді“ на таких самих умовах як і в конторі газети, можна в українській книгарні (Дворцова вул. Дім Солов'ява). Книгарня приймає передплату також на інші укр. видання. Є великий вибір українськ. КНИЖОК.

В Житомирі
купувати №№ „РАДИ“ можна у власного агента Д. Зіка, вказав.

Голосну скрипку виграну продаю дешево. адресу шилати в конторі „Раді“.

На 5 місяців
з 1-го Августа і до кінця року газета „РАДА“
коштує 2 руб. 75 коп.

Музично-драматична школа
М. В. ЛИСЕНКА.
Затвержена Міністр. Внутр. Справ.
В ПІДВАЛЬНІ № 15.
Прохання приймає щодня в канцелярії школи, прийомні іспити 27 августа з 12 год. дня.
Навчители: кн. фортеп'яно—П. Дирендор, Н. В. Вольська (спів. курси фортеп'яно гри у проф. Лешетинського), М. І. Комар-Галіца. Кн. скрипки—Е. Н. Веніковська (Давровська Моск. Конс.), Кн. Лешетинського, М. В. Зотова (б. арт. Імпер. театр), Е. Е. Євров (б. арт. Імпер. і Київськ. опери), Е. А. Мурав'єва (б. ст. вчит. Єкатерин. Імпер. Муз. школи), Кн. драми російської М. М. Стариченка (артистка) і Г. П. Гавський (режисер театру „Солов'ява“). Кн. драми української М. М. Стариченка (артистка) і Н. Ф. Сележінський (артист). Кн. теорії муз., гарм., контр. і енцикл. муз. Г. Л. Любомирський. Обов'язкові предмети: Докт. Г. В. Аляксандровський, асп. проф. І. А. Сніговський і докт. І. М. Степаненко.
Оп рч-и н-ас (сц-нича) гра ш-с-н-с-б-б) під опудною-р-иста Е. Е. Євров'ва.

З 9-го Августа ц. р. одкривається на Хрещатику в будинку № 50.
Оптово-рознічний магазин при фабричному складі музичних струментів, грамофонів та платівок

Шустер та Ко.
(Заснований у 1862 році).
Маються завжди на складі: роялі, п'яніно, фісгармонії Ібаха, Ферстера, Майборга й инш. першокласних фабрик, а також і своєї роботи.
Є також великий вибір усяких струнних і духових струментів. Головний представник для всієї Росії Москва. **ЛЮДВИГ КАПЛАН.** Одеса.

В Українському стилі
проекти, обрахунки й будівлю всяких архітектурних закладів (церкви, театри, школи й приватні будинки) та поради (експертиза) приймає архітект. евр. **СЕРДЮК.** Адр. Харків Чернишівська ч. 30, телеф. 19—30. 0-360-9

Об'єднаний Комітет по збудуванню пам'ятника Т. Г. Шевченкові
ОПОВІЩАЄ
Третій Міжнародний конкурс
на утворення ескіза пам'ятника Тарасові Григоровичу Шевченкові, що має бути збудований у Києві.
Премія призначена в 3000 карб.
Ескізи на конкурс мають бути прислані до 3 год. дня 20 декабря ст. ст. 1912 року.
Докладну програму конкурса можна одержати в об'єднанім комітеті (Київська Городська Управа) або прочитати в журналі „Зодчий“, що надрукував повну програму. р.-437-45

міння їх з хазяями—підприємцями, розгорівся по війні Англії і захопив майже всю промисловість держави. Страждуть трамвай залізничні служаци і навіть телефоністи.

Ця соціальна боротьба місяцями через неактивність адміністрації та провокаційні вчинки деяких темних елементів переквітнула на справжній революційній шлях і навіть вивали неувільнені для сучасної Англії криваві події на цьому ґрунті.

Сподівалося в дні на день, що вивикне загальний страйк і таким чином країні погрожує загальмування її промислового і комерційного життя. Ліберальний англійський уряд, одержавши таку велику перемогу в парламенті над лордами-консерваторами, застряг в нову біду з новим протилежного боку.

Цією боротьбою з англійського міністерства особливо турбана і вимагає мудрої політики і надзвичайного такту, щоб довести на ділі, що ліберальна платформа кабінету Асквіта це не порожнє місце, а його шире бажання вести країну шляхом поступу.

Останні телеграфні звістки повідомляють, що Асквіт з товаришами звівся таки з свого шляху і вживає старого способу для замарення робітничих мас—жандармів і кінвипі.

Як би сучасний крізіс не заквітчався, все одно він матиме великий вплив на майбутню політику уряду і лордам певно пощастить, скориставшись внагоду, добитися одставки Асквіта, що стільки ім зробив неприємностей за час свого прем'єрства.

ного війська з добром військовою дисципліною. Єсть гореточка козаків, але то елемент страшенно неадаптийний і в нього збирається конфікувати зброю.

Ще більше цікавості, ніж перські події, викликає до себе нерозв'язана й досі Мароккська справа. Німці торгуються за кожний клаптик землі і виставляють нові і нові вимоги Франції.

Франції рішуче заявила, що вона проти війни, бо не хоче, щоб встрівали в неї неповинні в цій справі інші держави і ажсуться оддати все на суд держав, що підписали алжесиравську змову, але Германия про те готується до війни, скористувавшись тим, що в Англії вивикли такі серйозні внутрішні справи.

Тривожні чутки йдуть і з Далеккого Сходу, японська преса накликає нову війну а старим своїм економічним ворогом, Сполученими Америкаськими Штатами.

Участь галицьких українців в Одеській виставці.

Спеціально заснований у Львові «Комітет одеської виставки» упорядковує в Одесі з замогою д-ра Ів. Лудека галицько-український відділ. Комітет цей звертався з окремою вимогою до всіх українських економічних, просвітних, гуманітарних, спортивних і інших товариств і інституцій, а також до приватних підприємців в Галичині і Буковині взяти участь в одеській виставці.

Останніми днями выяснилось, що експонатів набралось цілий вагон, який вже й послано до Одеси.

- Подемо список їх: 1) «Краєвий Союз ревізійний» у Львові вислав на виставку свої звіти, річніки «Економіста» і «Самомолючі» статут, друки, брошури і 7 картограм, що показують зріст союзних товариств, зріст числа членів в них, власного майна, вкладок ошадности, позичок і обороту. 2) «Народна Торговля» у Львові вислала звіти, друки, статут, 3 картограми руху торговельного в своїх складах і одну картограму руху торговельного в спілках торговельних, 2 карти розміщення філій, список торговельних реєстрованих і інших крамниць що в зв'язку з «Народною Торговлею», 12 фляшок меду пильного власного виробу. 3) «Краєвий Союз кредито-

вий» у Львові вислав статут, звіти і картограми зросту членів Союзу, власного майна, вкладок шадничих, позичок, обороту. 4) «Краєвий Союз спілок для збуту худоби» у Львові вислав графікони, що показують рух експорту худоби союзними спілками, карту розміщення спілок, фотографії, статут, друки. 5) «Спілка для господарства і торгівлі» в Перемислі (тепер Союз рильничо-торговельний у Львові) вислала 4 коловоротки домашнього виробу, 19 сполів мінералів на штучні навози, 10 серпів ручної роботи, фотографію. 6) Дім торговельно-промисловий «Достав» у Львові вислав п'ять малюнків художника Кураласа, в розкішних рамках, різьби гупулських різбарів, 200 примірників репродукції двох картин, 300 примірників малих картин, 6 рам гупулського виробу, два шовкових фелювія, дві пари порт'єр, 4 покривала, хрест і три писанки. 7) «Видавничий Союз» українського учительства в Коломиї вислала 2 каламарі, 6 витискачів, 1 нустро, 6 топирів, ругач, ножи до паперу, лінійки, скріжочки, — все гупулського виробу. 8) Ж-но Спілка промислова «Труд» у Львові вислала 2 картограми, що показують розвиток спілки, фотографії дому, звіти і статут. 9) «Народня Гостиниця» у Львові вислала 2 картограми і фотографію дому. 10) Товариство «Татав» у Віні вислало 12 кіс власного виробу і табличку, що показує виріб кіс. 11) Товариство взаємних забезпечень «Двістер» у Львові вислало дві картограми розвитку товариства, віт, статут. 12) Товариство «Сільський Господар» у Львові вислало звіт з діяльності, статут видавничий, 2 карти, що показують розвій і поширення організації товариства.

3 просвітних товариств вислали свої предмети: 13) Товариство «Просвіта» у Львові 5 фігурних графіконів, що показують зріст членів товариства читальні і філій, виданих книжок, карту розміщення філій і читальні видавничі. 14) «Руське товариство педагогічне» у Львові— карту філій, 12 фотографій бур і шкіл, різкі малюнки, статистичні карти, рисунки, річніки часописів, видавничий. 15) «Український Союз» у Львові—фотографії приватних українських гімназій, бур, груп учнівців (разом 11), статистику середнього шкільництва в Галичині, карту. 16) «Наукове Товариство ім. Шевченка» у Львові вислало всі свої видавничі, 240 примірників. 17) Інститут для дівчат в Перемислі—ручні виробы учениць, картограми, звіти. 18) «Сокіл-Ватко» вислав карту розміщення сокілських організацій, статут, звіт, видання, фотографії, й 19) «Головний січовий комітет»— карту розміщення «Січ».

3 приватних осіб вислали свої роботи: 20) Дмитро Прухницький (ткачка фабрика) в Косові два килими, п'ять фартушків, 7 крайок. 21) Федор Шпрібляк з Яворова—касетку цукірницю, 2 топирі. 22) Дмитро Максимук з Яворова—15 писанок. 23) Марко Магеденюк в Рички—хрест, 2 топирі, цукірницю, свічник. 24) Петро Магеденюк в Рички—паліцу, годивня, 2 цукірниці. 25) Проф. Ів. Левинський зі Львова вислав прекрасні

вази в своїй фабриці керамічних виробів і інші речі, 26) д-р. Кость Паньківський свої економічні видання.

Разом в одеській виставці бере участь 26 експонатів з Галичини: п'ять союзів спілок, 5 спілок промислово-торговельних, 1 готелеве товариство, 1 господарське товариство, чотири просвітних товариств, 2 гімнастичних, одне наукове та сім приватних осіб.

Недобір в вищих школах.

Ще два-три року тому вищі російські школи не могли умістити в своїх стінах всіх охочих там вчитися. Через брак вакансій сотні і тисячі молоді, що покінчили воєні середні школи, мусіли шукати собі інших джерел вищої освіти то за кордоном, то по приватних вищих закладах спеціального характеру, переважно—комерційних інститутах.

Тепер картина різко змінилася. Через сильна днів закінчується прийом молоді в вищі казенні школи і разом з тим замість колишнього переповнення цих шкіл, звертає загальну увагу страшенний недобір в них проти введеної норми; в Харькова, наприклад, нам телеграфують, що прохання абитуриєнтів не покрили в університеті навіть третини всіх вільних вакансій; в Одесі—таж сама картина, в Казані ще гірша.

Не всі вакансії заповнено будучи в Київському університеті; про в'єр'ський і варшавський нічого й казати. І тільки обидва стотлічні університети матимуть і цього року більш-менш повний комплект молоді студентів.

Деж причини цього недобору молоді в вищих школах? Звичайно, їх багато. І перш усього треба шукати пояснення в загальних політичних умовах. Спочатку ціла низка «роз'яснювальних» циркулярів для семінарій, кадетів і спеціально для «виродків» видавних міністрами народної освіти—Шварцом і Кассо, а потім похід самого Кассо на вищі казенні школи, увільнення крадчих професорів, фактичне скасування автономії в університетах, міністерське «вето» на деякі студентські спілки, несподіване увільнення цілих мас студентів, як це мало місце в Петербурзі, Москві та інших містах. Все це одвертає більшість зарплатних студентів од казенної школи і звазанні з перебуванням в ній вських «несподіванок», як було це минулого наукового року.

І знов постане ріка молоді шукати вищої освіти по інших місцях, як раніш. Тільки мотиви цього іншого добіли були натуральні—брак вільного місця в вищих школах, тепер інші, штучні—брак самої вільної школи. І хто має на це змогу, йде і шукати по більш щасливих місцях, минаючи сучасну казенницю, що запанувала за час міністерства Кассо по російських вищих школах.

ПО РОСІЇ.

З приводу подій в жіночому медичному інституті. В зв'язку з увільненням слухачок жіночого медичного інсти-

титу депутатами опозиції на початку липня своєї буде внесено негайне запитання на імя Кассо з приводу увільнення ним слухачок і професорів жіночого медичного інституту. Інтерпелянти доведуть, що Кассо порушив установи про автономію, виключивши свою волю мало не всіх слухачок жіночого медичного інституту, тоді як це можна зробити тільки на підставі дисциплінарного професорського суду, і в візком разі не міністром народної освіти. Крім запитання опозиція буде вимагати найскорішого пояснення предсідателя ради міністрів по запитанню про вищу школу, яке було прийняте на самому кінці мавулої сесії.

(Р. В.)

— Адміністративна прозористість. Люблинський губернатор дозволив збирати жертви католицькому духовенству на будівлю огради костелу в Жезвині. Про це в місцевих губерньських «Відомостях» було повідомлено так: дозволено збирати жертви в межах люблінської губернії за винятком тих місцевостей, що мають увійти в майбутню холмську губернію. З приводу цього місцева польська газета пише: люблінські «Відомости» на жаль не пояснили докладніше, про який саме проект йде тут мова; чи про найперший урядовий, чи про поширений проект думської комісії, чи може про який небудь майбутній проект майбутньої холмської губернії.

— Археологічний з'їзд в Новгороді. 3 августа доживувалися останні реферати. 4-го відбулося остаточне засідання розпорядчого комітету, а 5 августа члени з'їзду думають їхати на три дні в Псков, для оглядин місцевой старовина. Загальне бажання про місце другого з'їзду, щоб з'їзд відбувся в Пскові; цим піддержано буде розпочаті роботи новгородських та псковських дивізій археологів. Останній з'їзд треба вважати взагалі вдатим, зважаючи на велике число рефератів і учасників з'їзду. Багато жвавости в роботі з'їзду внесли закордонні вчені.

— Перехід православних в мусульманство. В Ташкентському повіті, як повідомляють «Туркест. Від.» помічається багато випадків переходу православних в мусульманство. Мало не в кожному великому кишлакові мається два-три таких ренегати. Причому цією жвавостю одна: матер'яльна користь. Мусульманам задовільно зарплатою тим, хто приймає їх віру,—дають йому землю, купують хавайство і всякий потрібний інвентар. Особливо охоче переходять в мусульманство поселенці із сибіратів. Тепер у них не вважають за осудовисько видавати дочок за мусульман. Найбільше заздрять в таких випадках на «калим», що іноді доходить до великих розмірів. Мусульманам теж охоче женяться на православних дівчатах, бо це вважається в них особливо «шиком» («У. Р.»).

— Всіні звістини. В сіноводських колах звертають увагу на діяльність Ілюдора. Переказують, що обер-прокурор синоду Саблер думає, поманувши синод, подати доклад Імператорові прохати дозволу жыти заходив проти Ілюдора. (Р. У.)

— 27 июля у Івано-Прелтечійсько-

Слухайся свого серця.

Новий роман Пучні-дель-Фіоре «Серці і фоу сире», який так чудово переклав на російську мову Козолупенко під заголовком «Нраву моему не перече», — перебрала в помешканні Івана Петровича Шпакуватого, во і сам Іван Петрович Шпакуватий, пановий секретарь редакції «Голосу Громадянства», і його жінка Наталія Павловна, повна і гарна особа, що так любила розважувати «проблему поду»; піддала її кральвома і пікаван Мариса, цибатий підліток з білявою кіскою за плечима; наслухався про неї і вуховарка гладка Мотря. Обмркувалося де питання завжди ввечері за чаєм. Гости заходили часто до Шпакуватих: люди вони були гостинні і балакуваті, а повість Пучні-дель-Фіоре сколихнула всю суспільність. В чистій ідальній круг столу, на якому виблискували боками самовар, а електрична лампа так привітно освітлювала шляжки, ложечки, білі серветочки, вази і вазочки, легко точилась цікава розмова. Головним чином провадили її дами, привітєльки Наталія Павловна; було їх вських: і товстих, і сужорлявих, і молодих, і дам «поважничого віку» — старих дам, як це завжди водиться на світі, зовсім не було. Всім їм, цим поважним матронам, дійсно бездоганного поводження, було надзвичайно приємно хоч думкою поринати в неперні авантюри героїв і героїнь оповідання. Така пестлива потреба... Ось як бажання з'єсти тонкий кавалочок гострого, старого сису. До того-ж й сама проблема, яку виставив в своєму романі пановий Пучні-дель-Фіоре, обходила як найбільше жівоці серця. «Корисє лише голосу свого серця... Відомо-ж що голосу свого серця... Відомо-ж що жінка є жертва в'єрности и долки». Правильна мораль і шлюб вигадав чоловічю тільки для жівоці; вони власне й ламають життя жінки і вивсякують її душу. Скасує тільки в'єрню шлюбу, вимоги моралі і насуне стільки Модартів, Бетховенів, Шопенгауєрів та Вісмарів жівоціного роду, що панам «мужчинам» і не проперти до храму науки, штуки і слави. Цю аксіому почувно звичайно кожна жінка і через те проблема роману Пучні-дель-Фіоре оповувала жівоці сер-

це піаком. Може шановний Пучні-дель-Фіоре вимагав вже не такого радикального звичення моралі, але жінка думка ствочи пожитком юрби пережива відолий трансформации і вивака знову перероблена і нова. В тим і ґрунт на родольї творчости. Du sublime au ridicule il n'y a qu'un pas, madame. Мужичина? Мужичина приймали те ж участь в обмркуванню цього питання. Іван Петрович одсодував трих свій стілець,— сидів він завжди при кінці столу, проти своєї вичної дружини, — закладав ногу за ногу, зваляючи цигарку, ситавши спочатку елегантно дозволу на те у дам, і починав оповідувати дамському роду. Він обстоював дух християнства і ввагалі підваляли поступу, який спіралється... і т. д., і т. д. Іван Петрович балакав чудово, слова його лились рівно і певно, як рядки панчохи на гострих шпичках. Власне йому треба-б було не снитати в редакції, а виступати депутатом до Державної Думи (в типі серця свого він завжди і думав те), але Іван Петрович суєтним гадкам не піддавався, він твердо ніс свій хрест,—хрест громадянства і чоловіка. Але поет,—Афанасій Христович Глейстюк, шіаком прилуцався до дам... Він був ворогом руїни, ворогом моралі, ворогом будь якого примусу і обов'язку.

— Ні, ні, панове! Не приголомшуйте золотого вогню життя! стогнала Наталія Павловна.— Ми сулимо себе повніністю, обов'язками... Ми ламаєм нашу молодість, а молодість... Ми заломлювали перед пишиям б'єстом руки і одкидали назад голівку!.. Молодість не вертється у-друге!.. До Мотрі у кухню долітав гамір розмови.

Коли вона приходила до ідальні, щоб забрати самовар і тарилки, її завжди глибокі учені слова: проблема пола, долове питання і інші відповіді наукової терміни.

Зрозуміти їх—вона не могла, але жагливі зітханя Наталія Павловна вона розуміла,— молодість? гм... усміхалася про себе Мотря: іменно «молдість» не вертється, не вертється вона!..

— Ні, ми не можемо коритись будь

якому примусу, жыти треба для втіх! Буде втіх—жытя не жыття!

Лунало навколо з вуст повных та сужорлявих дам.

Це Мотря розуміла гарвал і, ступаючи до кухні поважною ходою Нильського гіпопотема, думала про себе «Чому не Маруся?» і проеміхалася так смачно, що гладке тіло її аж двитіло під широкою кофтою.

Спочатку вона не дуже вважала на ті паські балачки, але потроху, помалу вони опадували і нею. Думала вона про них, дмухаючи на мисочку з білуватим чаєм, думала вона про них і кусачи грудку цукру, і рука в дужом мов застигала на столі, а очі Мотрі дивилися тоді геть по-за мисочку в чаєм, геть по-за блискучий мідний таз...

Питання про вільний шлюб та проблему пола Мотря давно вже розв'язала і, як свідомо людина, перевела їх в життя, а оце щось нове—міусам коритись лише власному бажанню.

Не аразу ж таким думкам потовпяти в Мотряній голови? І вона втрачувала рівновагу...

Іноді вироблюючи котлети, Мотря раптом кидалася на собаку, що приходив поживатись до кухні.

— А халера на твою голову! Хвороба-б на тебе напала! Ось я тебе! Переляканий пєс прожогом кидався з хати, а надзюги йому летіли макогою, або самоварна труба.

А по обіді, виваши як слід підлогу у кухні і розставши по поляці вачиння, Мотря сідала на табурет біля вівка, підперла дебелою рукою щюку і заводила на одчай душі: «А мо-ло-дість не вер-нетєся, не вер-нетєся вона!»

Думала про цю проблему і Мариса, нудячись над арифметичними задачами, на котрі, як відомо кожному порядному учневі, ніколи нема у заданую вірної відповіди.

Згола—в господі Івана Петровича Шпакуватого проблеми нового роману Пучні-дель-Фіоре захопилися всі,—поставав проти них це тільки сам господар, шановний секретарь редакції «Голосу Громадянства», Іван Петрович Шпакуватий, але за порогом свідомости вже точилися і в нього потайна работа...

Іван Петрович піавенько і, ще не розплющивши очей, почув в собі який незварне незадоволення. Він потягуєв і почав перебрати в голові події минулого дня.

Що сталось такого неприємного? Виявилось, що неприємного не трапилося нічого... Але це все той Пучні-дель-Фіоре...

— А чорті б убали твого батька! аж спілкував набік Іван Петрович, простягнув руку до століка і вєз цигарку,—оце не кажи, а такі у нього єсть зерно правди! у що таке справді перетворилося наше жыття? Що привнесло намя цю ухвненна культура?—Ломку, руїну, і вичай компроміс!.. де ті вільні люде з вичном дикой енергії, сваволи, а вільним лютюм не-авазливої думки? Нема героїв, нема філософів, нема навіть смілах авантюристів. Людиза годичина... тік, тік, тік, і вди р'вно, не лишайся по-завду, не хайайся наперед, бо підтигнуть назад по жердану. А я ось не хочу тік, так, а булу тук, так!

Він з серцем повернуєв на бік і глянув на суєдніе ліжко. Дружини вже не було.—Деєй пішла на базар, подумав про себе Іван Петрович: вона таки в мене упадила й працдовіта господня. Він вицростав своє тіло під-теплою ковдрою, ліг на спину і суєтив з цигарки тонке пасмо диму; воно поніяло вгору під стелю і разом з ним попливали думки Івана Петровича. І справді? чи ж можлива була яка творчість діла і духа, коли людина лішастєсь вічаю у лєдхатах. Коли людина коритесь компромісам, не тільки у зносинах з людьми, а й з самима собою. Стримуй себе, ламай себе, пасниуй себе на кожны кроці... Ось хоч би й вєрзав. В голові роється думки, в яких можна було б скласти ситові духовні вартости, а ти вставай, вди на службу, читай якісь твори Марусі К. та Гривька Ж. і рєшти літературних зорь «Чумацького Шляху». Хіба Сократ, Платон, Аристотель ламали коли так своє жыття... Га?... А Архимед... «Оступивсь від сонця» — де я розумію! тоді можна і собі щось утворити, а так лишастєсь до смерті секретарем «Голосу» і згинь у безвісті навки. Ну його

му монастирі, в Астрахані трапився такий випадок: викарний єпископ розпорядився увільнити монастирського регента, але проти цього повстала майже вся братія, вимагаючи, щоб регента лишили на його місці. Втихомирювати братію прийшла поліція. Написали протокола.

(У. Р.)

Бувши члени закритого літературного товариства подали на затвердження статут „Всеросійського об'єднання писателів“. По проєкті товариство має право одкривати оди в провінції, за допомогою розв'язкової літератури і дбати за поліпшення умов літературної діяльності.

Ходить поговорка, що в Петербурзі по ресорядженню сенатора Гаріна останніми днями зроблені нові труси по-між особами, близькими до інтенданства.

(Р. В.)

„Нов. Вр.“ повідомляє, що з януаря майбутнього року в Петербурзі спробують завести спеціальні „екстренні“ листи. До цих листів треба буде прикладати марку в 20 коп. і робити на них напис „екстренно“ Іх будуть приносили адресатам аразу, як тільки вийнуть з ящики. Вони можуть, таким чином замінити городські телеграми. Носитимуть ці листи з 8 годнів ранку до 8 вечора.

(Р. В.)

Єсть відомості, що міністр фінансів директорюю попередив відомства про можливе скорочення роспису витрат. Міністр фінансів посилается на те, що через недорід прибутковий роспис не може покрити витратки.

(Р. В.)

Єсть відомості, що міністр фінансів директорюю попередив відомства про можливе скорочення роспису витрат. Міністр фінансів посилается на те, що через недорід прибутковий роспис не може покрити витратки.

(Р. В.)

Листи.

Читаю знов твої листи. І знов ятрився в серці рав... Передо мною стала ти, Як перш любовля, кохання...

А ми-ж так вірили колись І про любов пісви складали, І бути вірними клялись, Серця коханню доручали...

Ось везбудка... Нагідки... Вони цвіли і так пахтіли... Ми з нах плели собі вінки, Пелли в галях... В обіймах мліи.

Тоді були ми ще дітьми... І нам миліше сонце сяло... Ходили в парі авше ми, І серце з серцем розмовляло.

Тепер забули ми пісви... Квіткі зв'язли і пожовкли... Чогож квіток так жаль мені! Чого серця навів замовкля?

П. Гаї.

3 сучасних настроїв.

І.

Публіцист і громадянин. В росписі саме полтиха „русская“, Саме б змагати, писати. Тільки ж і страшно: загину, мов кука, я...

Треба б схватитись, мовчати.

Огже не вцвтю: свербіж громадянства— Суща хвороба моя! Варто брехнути комусь з „Кієвлянина“— І шепче якась манія:

— Що ж ти, діячу, по нетрях ховався, Мов од мислвця той новок? Чи вже і тілі своєї сахався, Що з переляку замовк?

— Ні, ви повинні права громадянські Сміло пером ругати! Хай вам халати навають ярештанські, Ви ж не повинні мовчати.

— Хай вже замовк обиватель пригноблений, Він і давню боязкий. Щарай же голос ваш і пали роблений Мусять почути й глухий.

— Ми вас не кинемо в праці самітлями; „Слава заваятам борям!“ В захваті щиро, хоч малопомітно, ми З печі прошепчемо вам.

— Огже не бійтеся і сміливенько Разом на ворога йдіть, Ми ж поки в процесі почнемо любові сенько Знов одностайне хроптіть...

Серце палає од гніву пекучого, В пущі трясеться перо: Сліду не ставе од лиха гнітючого! Скрізь запанувало добро!

— Сяду писати—то сяду не марно я— Висушу річкувку сліа. Рав два-трай—вийшла статійка прегарна:

„Я в нас розводити из“.

II.

Громадянин.

Блажен, хто канув все для печі! Йому й за вухом не свербить. Громдський галяс, колотечі— То не про нього, він бо спить.

А зайвий шарварок, турбота Розсміче нерви, вгове в піт... Чудова вдча в патріота, І вже виспівав піт.

Чи ми прокинемося знову? Чи вже навіки залегли? Ломку б треба предорору. Та тах, що нею б потягли...

Чи скоро кинемо для неба Ми свій улюблений барг? Давно, давно б ужита треба Веселвну пугу та батг...

Чи прийде час, коли звазтво До праці ставемо і ми? Чи, коли в нас хвоста відтято, То голову дамо сами?.

Шершен.

Дріб'язок.

Ходить уперта чутка, що одеському грядоначальнику Толмачову дано буде одставку. Проти Толмачова повстала одеська дума, яку підтримує петербурзький „Сагіт“. Поруча Толмачови,—кажуть вони,—нема змоги працювати.

Зацікавившись пев справою, ми запитали по телеграфу відому паризьку пророчницю ядам Теб, що во на думає з цього привоу. Вона відповіла: — Dumuzia.

У французьким академичнім словнику ми, одначе, не знайшли цього слова. Що воно овначає—невідомо.

прокотилась по порожніх покоях і авзер...—Що за чорт! Чи не попередил на Житній або ще й на Деміевку!

Іван Петрович пройшовсь по хатах, авзернув в передві і зайшов у хату до Марисі. Тут панував повний вельд: ліжко було не застелене, квіжки та равеч лежали долі, на креслах порозвішуваві були спіднички, бубочки, пуделко з стьожками і усякими дрібницями Марисіного туалету стояло роззявлене посеред столу.

Іван Петрович сердито подавсь до кухні. З кухні чувся гомін. Шпакуватий шарварк двері і остоваві на порозі. Коло столу сиділи на табуретах Мотря і „кум“. На столі, на кавалчці гавети лежав покранний грубими пматками оселедеч, а з миски, повної шаткованої каусту, виірала солоні огірки, півляшки монополдк, вже порожньої, та дві надбиті чарки стояли на столі. Мотряне гладке обличчя аж лисніло і „кум“ світався, як прозора ямпочка, якимсь тихим внутрившим палом.

Колі господар свинився на порозі, Мотря й не порохулилася. Іванові Петровичу аж горло стиснуло. — Де папі?—озвавсь він коротко й гнівно. — А я аваю?—одказала спокійно Мотря, ще й плечима звиззала. — А Мариса де? — Пшли кудись. — Куди ж вона пішла? Квіжки влома.

— Та вони не в гімназії пішли: отой довгий гімназист чекав їх на вулиці, та й пішли так як до Дівпра.

Іван Петрович просто остовнів. Що це таке? Зрозуміти нічого не можна! Показалися всі, чи що? Самовар де?—накинувся він люто на Мотрю. — А ось,—Мотря спокійно показала у куток, де й справді стояв холодний самовар.

— Та чого це мені тут уманського дурня правити?—осатанів Іван Петрович: я тебе питаю, чому самовар не на столі? Чому не прибрано в хатах? Чого де ти тут розчатувалася з равнього ранку? Мотря глянула на господаря.

— А то що? то вже мені не можна

У Севастополі адміністрація відмовилась зареєструвати статут ліги боротьби з звичаем стиокати руки при адворожанні, бо така ліга суперечить нашим законам.

У томі NN, розділі XX, пункті УУ „кодексу бюрократичного“ сказано ясно: „Начальник ручається з рівним цілою рукою, а з особами, що стоять нивче від нього по ієрархичних сходках—чотирьома, трьома, двома або одним пальцем, а то навіть і нігтем, у залежності від того, як нивяко данна особа стоїть на ієрархичних сходках“.

Як же могли б начальники здійснювати цей закон, коли б у нас завелась ліга боротьби з ручанням? Увесь „чин бюрократичний“ перевернувся б до гори ногами.

На улиці вгороддів свято: їхнього полку прибуло.

У Петровки поліціймейстер наказав знищити на вивісках написи есперантською мовою, бо ця мова—неуважкозана.

Так їм і треба, цим капосним есперантцям. Выгадали собі якусь неіснуючу мову й морочать нею добрих людей, та ще хотять, щоб і вивіски писались цєю неіснуючою мовою. А зас!

Тепер черга австалась ще за вегетаріанцями. Це хоч і не авця, та й мови вегетаріанської ще немає, але саме слово „веубойний“, яке вони живяють до речі й не до речі, звучать ялось дико й невизачно. Що за автяки ехидні!

Курське земство відмовилось од участі в загальноземським з'їзді по народній освіті, заявивши, що з'їзд навпевне буде революційний.

Невдячні люди ці курські земці. Як вони могли так тяжко обравити уряд? Хіба ж це можливо, щоб у центрі Росії, під пильним доглядом адміністрації, відбувся революційний з'їзд? А уряд, адається, так багатозробив для курських земців, усіх їх бажаня виконував, старався—а тут така гірка образа! Революційний з'їзд... Це така подка?

Сказано: скільки авбра не гоуду— він усе авбро і австанеся.

Астраханські ценці чогось дуже хвляються. То вони знаходять у свого австоятеля принадлежності дамського туалету, то бунтуются за регента. Останній бунт був неавдово, й для втихомирення ценців довелось навіть викликати поліцію.

Чи це, часом, не похід Іліодора так окриває дух ченців? Колись казали: „кепський той садлат, що не сподівається бути фальдмаршалом“. А тепер, очевидно, кажуть: „кепський той чернець, що не сподівається бути Іліодором“.

те спомоглось тільки на Скопіна, Паліцина, Міліна, Пожарського... та й годі.

А в наше „смутне время“ їх і авдець не... перелічил, такого їх сила. Як грайворовь обісли вони бідолашного російського „громадянина“. В сабаку, як то кажуть, кинь, а в „героя“ влучил.

Кожне найменше, зачувверіде побігове місто, навіть містечко, село—ї тй мають посілки таких славетних людей, що не сплять ночей та все дбають, як би його еласти те вселюбеанне отечество.

Неавбаром не можна буде розібрати, хто спасає, а кого спасають.

Всі оті герої, як і герой гоголевських „Мертвях душ“, авчичайно, люде „историческіє“, бо варто комусь із них леть виступити перед людьми, як мить счавіться якось „исторія“ або погром, або гроті кавенні пропадуть, або авнаєвлють малолітню, або... Та чамало же тих „аво“!

Нап славетний Київ, яко „матер городов руських“, має тих героїв, авчичайно, більш, ніж, скажемо, якийнебудь Радомель, або що. Тому й княгин усякий може свати собі спокійнісінько, цілком сподівавшись, що ніякої кавости йому „внутренній враг“ авподле, що, коли й авпала в око комусь його трудова копійка, то ні в яким разі не тому ворогові.

Про головних діячів Київських писалось вже не мало по туземних і навіть по столичних газетах, тому аупнімаємся цим разом на діячів другорядному, що не кричать, не гадаєть, а тшхом-вшхом робить собі свое діло обдр... чи пак авспевія отечества.

Є в Києві пан-отець, може хто чув, Стельмашенко. Далеко йому до Іліодора, чи Восторгова, проте й він „въ своемъ родѣ человекъ историческій“, і

Отечество так любить, і так сердивний дбає про його освіту, що кинув навіть свое настоятельство в шпиталі й комерційній операції в „богавльками“ та авзявся коло просвіти.

Для війни в темрявою „невежества“, як відомо, потрібні насамперед гроші, потім—також гроші і аврешті —й же гроші.

Де їх узяти? Але спритний пан-отець згадав, що воі, хто любить отечество, авше, а його, сердешного, Кров, як воду, точуть,

а як отечествена кривавиця авреалвується авдебільшого грошима, то й о. Стельмашенко спробував уточити тієї кривавиці, і вточив... щось тисяч за 60 уточав безпрочеатной соуди, та ще й на „многі літа“.

Здатний хіба тільки на те, щоб спалити гімназію й „просвѣщеніе управленті“, як той щедриневський грядоначальник, пан-отець, одначе, гімназіі не палив, а авпаки—авбудував на Рильському провулку свою гімназію.

Але... як о. Стельмашенко людина „историческая“, то й з авнавізю його австалась „исторія“.

Вона лиснула вверху до низу, та так же триснула, що обиватель „об-он-пол“ провулка з ляку всіх своїх домочадців переіселив у кімнати, які

— Слава Богу, жив, авдор, чого й авм бажав,—одповів вже гостро Іван Петрович, стискуючи руку редактора.

Але добродушний Гаврило Семенович не авуажив різкості того тону, авпаки, одповіді Івана Петровича авидимо стурбувала його.

— Гм. Хіба що... Може... гм... авпримамість авка?... — От курам просо святу... нікого не було... ні труса, ні мора, ні глады, ні авнаштвї авноплемеників... Гаврило Семенович глянув авдивовавно на роздратоване обличчя Івана Петровича.

— Так... Почав він, і авдивовано спинався. Іван Петрович раптом авидер а кішені годинавка і авднів його до фізіономії Гаврила Семеновича.

— Дві годвіи. Слизнісся на службу... Так?—завговорив він швидко й азлітно:—ну так я авм авважу, що людина не годвіник... людина не може все життя просидіти в футлярі обоваяків, роботи на других, життя для других, користи другим. Людина повинна жити тільки в згоді з своїм серцем—і в тім грунт життя. Так і авнайте!

двляться вікнами не на гімназію о. Стельмашенка, а в власний двір.

Урок Цейтліна, авдливо, не авгапнув марле.

Ватьки гімназістів також попереділяувались, і з гімназіі авчалося поголове „бѣство“ учнів.

А шкоді! Хоч у Києві й чамало всяких просвітїтих огнів, проте й одне з них не авалало, так як огніче о. Стельмашенка, або, мовляв, не стояло на такій „авсоотѣ“, як пан-отець авруна. Кажуть, що не тільки й одна Київська гімназія, а навіть і провівіпальні гімназіі не авзможуться авпримати до себе стельмашенківських учнів.

Пан-отець австрашено авбравився авнеавчавітню автвків, і е чутка, що, позававувавши гліною шіави своєї, авбачайте, гімназіі, авм має авмір авпрезентувати цей скарб, ав „авпримачное авознаграждение“, тому-ж таки любезному отечеству.

Не думаємо, щоб навіть отечество авподякувало пан-отцеві за його авдарунок. А коли й авгодиться авпримати його, то хіба тільки „во авнмачіне“ авлічави авзаслуг авпав-отцевих на патріотичнім полі.

Страшно тільки за майбутні учнів стельмашенківської „гімназіі“. Комісія, авчате, авзнала будинок чудовим і авшукала тільки одну хибу: не можна в нм роботи „рітмичних рухів“. А хто-ж не авзає, що без „потїхи“ тепер не авбідемся.

Огже, коли-б часом отой патріотизм шавнового пан-отця й його комерційної авдбавости не окочилися на ні в чім невловних авмладенцях.

А проте,—несть авбоєе сея любве, авше хто“ не тільки душу, а й голову авідоставит під пегу за отечество, котре авреалвується в наші чим автресами кішев авужких аввеликих і авмалых Стельмашенків.

Провінціал.

Од редакції.

Зважючи на сьогоднішнє авсвято, авсїдуєче число „Ради“ аввиде у аввторок, 9 августа.

ПО УКРАЇНІ.

У КИЇВІ.

♦ Австренне авзасідання Київської городської думи. 4 августа одбулось австренне авзасідання Київської думи для аввыборів 8 авгласних од г. Києва в губернське авемське авібрання. Авпресідавтель Авміської комісії член авправи Ф. С. Вурчав авзробив авдоклад думі про авобмудровання потешних і про купівлю для них рушавць.

Гор. голова. Дума авже авсігувала для цього 3000 авкрб. Тепер же цей аввыдаток авзбільшується до 10,000 авкрб. Зважючи на те, що справа ця дуже сферозна й аввкликає автєрес в аввищих авсферах, я думаю, що дума повинна авробити цю авсігувку.

Дума аводголосно авсігнувала цю суму на аворганізацію потешних.

Далі дума авухавлов тїп аввтобуса й аввтотаксометра для аввтобусного руху в Києві й робить аввыбори губернськласних од городської думи. Аввыбрано: Н. Ф. Австрадомського, Ф. Д.

кувати.—Проклазав ще аввыравіше Іван Петрович.

— Та ав...—Редактор авподивився на Івана Петровича і авперемів автон.—Що це авжартуєте, чи що?

— І не думаю. Я авнеодмінно аввимагаю, щоб австаття було авнадржовано.

— А ав знаєте, чим це авпахне?—авдвівис авже авсердито авГаврило Авсеменович.

— Те мене не авцкавіть, я аврахуюсь лише з авнеою авсовістью.

— А я ав штрафамі.

— І тому голуде авпередплатників авдешевим автоваром.

— Слухайте...—АвГаврило Авсеменович авраз авпорбував авпереміанті автона...—яка це авв муха авкусила авсьогодня? — Авжарті тут авнідоного, я авкажу авм аввсім авсервіозом: людина, а авнабїльш авна, що австоїть коло австерна авпреси, авповинна аврахуватись тільки з своїм авсерцем.

— Хоч ав через те і авгазету авпримавні!

— Хоч ав що не було... треба жити авбез авкомпромісів... авслухавсь лише авсерця... — Чудово, чудово! Ха-ха!.. Ідїлія... хоч куди... тільки авбачте з такою ідїлією нема чого авбратїсь тепер до авлітературної авпраці.

— Ав знаєте... авневольтї не авбуду, але й себе авламати не австану!—Іван Петрович, не авпропавшіс, авдарив з авсерцем авдверма й аввийшов з авредакції.

III.

— А ну його до авчортового авбатька!—сказав авін авж в авголос, авоппившіс на аввулиці...—Осточортїло авнарешті!.. Скільки автам того авжїття авлїшилося, а все авкорїти, аввсе авламати себе для авдругих...—Авінака, авдитавно!.. Ні, авперш авсього я, людина, і авсвого я не авдозволю авламати авдїля шавнків авдругих... Треба авжїти в згоді з своїм авсерцем авперше і авостане і авбїльше авнічого... Авзаврїють авгазету? Авхай авзакривають до авбісового авбатька... Авдруго... авзакрїють авдруго... авхай авзакривають к авчорту й авдругу, авзакрїють автретю—авчетверту...—п'яту... Ав аввісімавдцятї авгазетї авін авчув чїсь авзнаймий авголос.

Іван Петрович авідвів авголову, авсердито авглянув авперед себе й авпобачив, що до авбого авнабїжається авзнайома, авмабудь авжїночи авпочеать. Ця авфігура

Роспис ходу поїздів.

(з 18 апр. 1911 г.)

Table with columns: Пред. Західна заліз., Одходить в Київ, Прибуває до Києва. Lists train routes and schedules between various cities like Odessa, Kyiv, and Lviv.

Молочна мука для дітей. АЛЬПИНА. С.П.Б. ГОРОХОВА 33. Includes an illustration of a mountain scene.

Поступила в продаж книга проф. Г. ДЮРВІЛЛЬ. "ЛІЧЕННЯ БОЛІЗНЕЙ МАГНІТАМИ". Includes an illustration of a person.

МАГАЗИН ОБУТТЯ ТА ДОРОЖНІХ РІЧЕЙ під фірмою Р. Клейбера. ХРЕЩАТИК № 47, біля Бесарабки.

українець А. М. ВАЩЕНКО. ХРЕЩАТИК № 47. Фотограф Ф. Ф. РАБИНЧУК.

В БОРШОЛІ в роздріб купувати "РАДУ" можна в книгарні "НАЧАЛО".

Єдиний у Києві спеціальний магазин стародавніх річей мистецтва на Інститутській ул. № 1.

У ПОЛТАВІ передплачувати "РАДУ" на таких-же умовах як і в конторі газети.

СУЧАСНЕ ВИКОРИСТОВУВАННЯ ПІСКУ на цеглу, плити, блоки, труби і т. ін. Д-р Яснари.

№ 36. ХРЕЩАТИК № 36. ВИПАДКОВО ПРИДБАНА МЕБЕЛЬ для всіх кімнат, великих стилів.

"Старина і Роскош" № 36. ХРЕЩАТИК № 36. проти Лютеранської ул.

ВИДАВНИЦТВО "УКРАЇНСЬКИЙ УЧИТЕЛЬ" видало такі підручники: 1) Граматика, 2) Граматика, 3) Граматика, 4) Арифметика.

!!!Тільки!!! В магазині ХРЕЩАТИК № 58, проти Бесарабки "СЛАВА".

ШПАЛЕРИ до наступного сезону одержано в величезній кількості повних малюнків.

САДІВНИЦТВО І ОВОЧЕВА ШКІЛКА О. ЮРКЕВИЧА пропонує для осінньої посадки 1911 р. фруктової і декоративної дер.

Мрамуров. виробів Л. П. Занієр Київ. Магазин: В. Васильків 13.

Спеціальна састава ФЕЛІЦИТАТНО-МІСЛИ. Макс Фелікс А. В. ЗЕНДЕЛЯ.

В РОМНАХ Продається "РАДА" окремими №№ у власн. агентів д. ГАБІНСЬКОГО.

TRADE MARK 1888. Фотоцінографія "ГРАФІКЪ" Михайлівська, 6. тел. 25-15.

В УКРАЇНСЬКІЙ КНИГАРНІ Київ, Вєвакіївська № 8. Продаються такі книжки: Стефани—Оповідання, На красному папері...

К-ра ШУЛЬЦЬ І ШОБЕР Київ, Хрещатик, 5. Представництво і склад Товариства пробкової фабрики А. Крисман.

Акс. Т-во Г. Цегельський в Познані хайборобського знаряддя і машин; Посуд для перевозки молока, пляшок, центрифуг і все, що потрібно для молочарського господарства.

Видавництво "Український Учитель" випустило нову книжку "Історія Українського письменства С. Єфремова. Ціна 2 карб., в розкішн. палітурках 2 карб. 50 к.

Нова книжка: "Страви й напитки на Україні" складала З. Клиновецька. СИЛА ПОРАД, як варити варенику, запіканку, робити споткач, тертуху, кантабао, травня, уські настоянки, валики, варити борщі та юшки...

Оповідки.

Дікарі-лікарі. Кабінет зубного лікаря Дем'яновича-Цигури.

ПРИТУЛОК для породиль як-у М. І. Дмитрієвої-Лічєвської.

Зуб на ді-Бр. ТЕТЕЛЬБАУМ, 24. Прийм. лікарі-спец. 9 год. р. до 9 г. в. Пломба 50 к., вирив. зуб. без болю і р. Штучні зуби 1 р.

Лікар Н. І. Олтаржевський приймає хвор. по жіноч. слабуван. та акушерству що дня від 4—6 год. дня (по виходу) в Житомирська № 25 кв. 1. 26-549 8

КВАТИ. Готель "Україна" піддає в найми КИМ-НАТИ по міс. і на добу, недор. Бульв.-Кудр., 34. к-231

Оддаються помешкання по 3 і 4 кімн. з кухн. і всіми вигод. з 1-го сент. ц. р. Кудривська № 9. 566-46

Потрібні три учителі: математики, сільсько-господар. економії з ботанікою та черчення з землемістром в середню хайборобську школу на півдні. Звертат. диспанс.: Ст. Кривоно, придиспанс. ж. д. Іларіону Кривоношу* 5-547-3

Всякі Шлюбні розлуки. (Бранова, дїла). Кар. п. справи узакон. і усунювання дітей, окремі вшпорти жінкам, одяган, везенн. і ввасцінн. справи. Проханнн на ВИСОЧА.ШЕ ІМ-Я, пораднн диспанс. заочно. Прийм. від 3 до 6 годнн дня. В. Володимирська 41, кв. 18. е. А. Туржанський. 100-369-29